

Lojza iz vesolja

6. A

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Nekega lepega sončnega jutra sem se zbudila in pred vrati zagledala rjavo pleteno košaro in v njej majhno zeleno bitje z modrimi lasmi. Sprav sem mislila, da je to kakšna plišasta igrača. Nato sem ugotovila, da premika oči. Ustrašila sem se, a se hkrati smejala, ker je bilo smešno. To bitje je začelo govoriti slovensko. Rekla je, da ji je ime Lojzika in da prihaja iz rdečega planeta. Meni so je to zdelo zelo kul. Ker je bilo poletje, sem za Lojziko našla svoje stare kopalke. S seboj sem jo vzela na plažo. Lojzika se je precej bala vode. Ampak sem jo pomirila. Z majhno zeleno nogico je stopila v morje. In kar nisem pričakovala, da se bo vrgla s pomola. Seveda je bilo to na koprski plaži. Zelo sem vzljubila Lojziko. Bila je precej kul bitje. Aja, pa še to. Z Lojziko sem nakupovala na tone oblačil.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Lojza je bila smešna, ampak zelo radovedna. Povedala mi je, da si hoče ogledati to, ne tako lepo mesto saj pravi, da je njihovo lepše. Vzela sem jakno in sva odšli ven. Pri sebi je imela kamero, da bi lahko slikala zgradbe, kipe in veliko drugih stvari. Prvo kar sem ji razkazala, je bil cerkveni zvonec, ki je na Titovem trgu. Okoli njega je bilo veliko drugih stavb. Hotela je tudi vedeti, kakšen denar imamo tukaj in kako se kliče. Rekla sem, da se kliče evro. Lojza je rekla, da pri njih pa imajo bublije. Rekla sem ji: »Če hočeš, te lahko peljem v trgovino, da kaj kupimo.« »To bi bilo zanimivo,« je rekla. Ko smo prišle iz trgovine, je balon hotela uporabiti za nakit. Kaj pa delaš, sem ji rekla. Uporabljam ga za lep obesek, saj veš. Ne, ne vem, to uporabiš za igranje. »Glej, ga napihneš in ga zavežeš,« je rekla. »Vidiš, kako lepo zdaj leti,« je rekla Lojza. No, naša dogodivščina se še ni končala, ker sem ji imela še nekaj za pokazati. Samo za to sva morali iti domov. Šli sva v mojo sobo, ki ima veliko zanimivih stvari. »Glej, to je televizija.« »Kaj pa je televizija?« »No, to je elektronska naprava, kjer gledaš, na primer, filme ali pa risanke.« Vprašala je, če lahko slika. Seveda sem ji dovolila. »Bi hotela gledati preden greš?« »Pa, ja, seveda.« »Te so moje najljubše risanke.« Zabavali sva se in se smejali. Potem je prišel čas, da gre.

»Upam, da boš kmalu spet prišla.« »Tudi jaz upam,« je rekla Lojza. »Danes sem se res zabavala. Hvala ti in lepo se imej«. Lojza je šla v njen krompir in poletela v vesolje. Jaz pa sem jo že pogrešala. Nikoli nisem doživela nekaj tako nenavadnega.

Lojza in vesoljska ladja

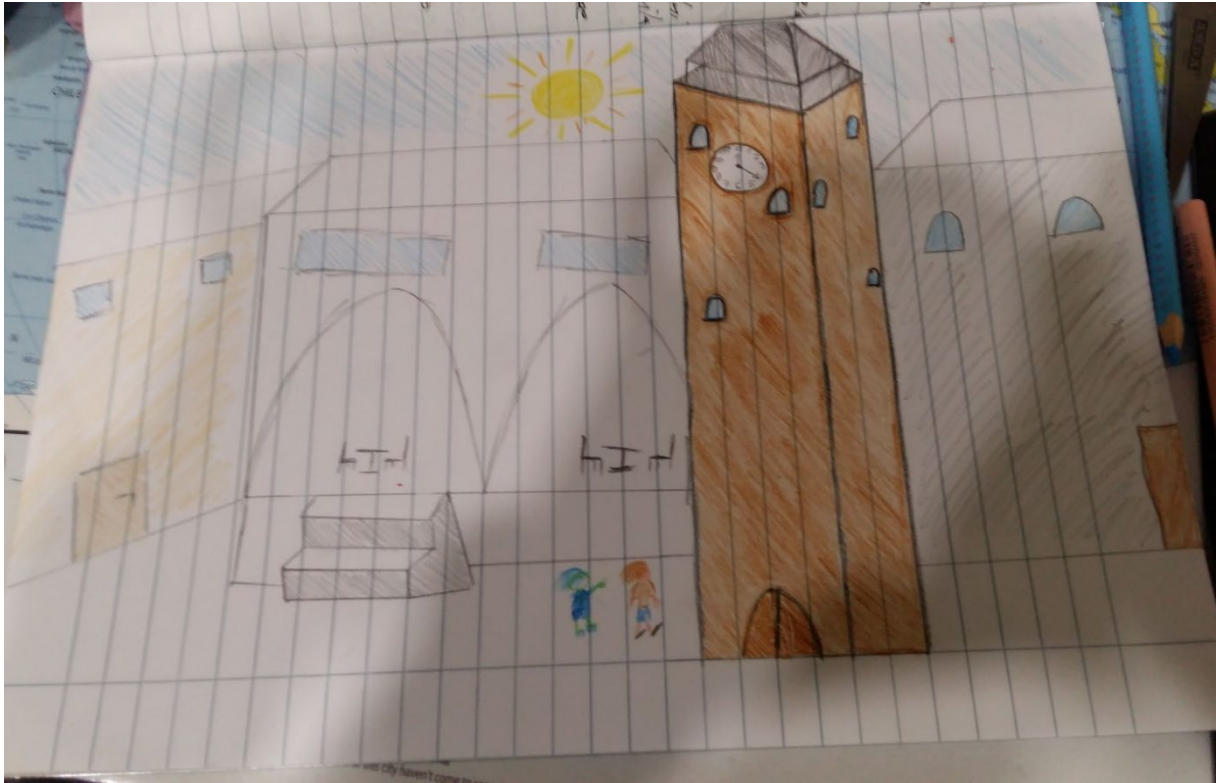

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZAL SE JI ...

Bil je popoldan in pogledal sem na vrt ter videl krompir. Bil sem prestrašen, kaj je to. Nisem si upal iti ven. Zaklenil sem vsa vrata. Čez okno sem ga gledal. Kar naenkrat se je začel premikati. Mislil sem si: »Kdo je tam notri?« Ko je prišlo ven majhno bitje, sem bil bolj sproščen. Odprl sem okno in se ji predstavil. Rekla mi je, da se kliče Lojza. Vprašal sem jo, kaj dela tukaj. Odgovorila je, da so jo nagnali s planeta. Rekel sem, da jo sprejemem v svoj dom. Navdušena je bila, ker je mislila, da je noben ne bo hotel v svoji hiši. Hotel sem jo peljati v mesto, zato sem jo vprašal, če gre z menoj. Vesela je bila, ker sem jo povabil. Šla sva s kolesom do Kopra, kjer sem ji razkazal znamenitosti. Razkazal sem ji pristanišče, Titov trg, Pretorsko palačo ter Čevljarsko in Kidričevo ulico. Bila je brez besed, ko je videla naše čudovito mesto. Povabil sem jo na najboljši sladoled v mestu. »Dober je bil,« je rekla. »Bi se šla

kopat v morje?» sem jo vprašal. Odgovorila je, da je to odlična zamisel. Preoblekla sva se v kopalke in skočila v vodo. »Topla je,« mi je veselo povedala. Bil sem navdušen, da sem jo razveselil. Ko sva prišla ven iz morja, sva se obrisala in se počasi odpravila domov. Kolesarila sva v klanec in končno prišla. Pogledala sva nogometno tekmo. Zmagala je ekipa, za katero sva navijala. Odpravila sva se v posteljo in hitro zaspala. Tako sva se do jutra počeno naspala.

Lojza

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Postali sva dobri prijateljici. Najprej sem ji razkazala mojo sobo, v njej tudi moje živali. Zelo je bila navdušena, saj na njenem planetu nimajo svojih sob. Povedala mi je, da pri njej doma je vse pohištvo v obliki in barvi krompirja, saj je njihovo mesto znano po krompirju. Legenda pravi, da je en navaden krompir rešil njihov celoten planet. Noben ne ve, kako in kdaj. Najbolj ni marala mojih papig, saj če bi jo kljunila, bi postala mavrične barve, kar za njih ni dobro. Odšli sva na moje dvorišče, kjer sva ugotovili, da imava obe doma trampolin, samo da se v njihovem jeziku trampolinu reče rolorin. Pokazala mi je, kaj se je vsa ta leta naučila na rolorinu, saj imajo vesoljci njene vrste posebno moč, ki jim pomaga pri gibljivosti, moči, hitrosti itd. Ko sva si končali ogledovati mojo hišo in okolico hiše, sva se odpravili v mesto. V mestu sva naredili veliko fotografij. Ker so se bližali praznični časi, sva se šli drsat na drsališče. Nobena ni znala drsati, zato sva se odločili, da greva nekaj pojest. Mislila sem, da bo Lojzi všeč, če ji grem naročit svež krompir. Še preden sem uspela priti do stojnice, me je Lojza ustavila in rekla: „Ne mi naročati krompirja. Res je, da imamo na mojem planetu skoraj vse iz krompirja in v obliki krompirja. Ampak edina razlika je, da se z njim ne hranimo. Radi se hranimo z hrujeberom.“ Žal nisem vedela, kaj je to. Prevedla mi je, da to pomeni CIMET. Odšli sva iskat piškote s cimetom, saj ni noben prodajal samega. Piškoti so ji bili tako dobri, da je postala zelene barve. To pomeni, da ji je dobro ali da se zelo

dobro počuti. Pokazala sem ji cerkev Sv. Mavra v starem delu Izole. Fotografirala jo je in si vse zapisovala. Ne vem zakaj, ampak me je zelo zanimalo, koliko je stara, in sem jo vprašala. Rekla mi je da je stara 257 krompirjev. Zelo sem bila začudena. Strinjali sva se da že malo pretiravajo s stvarmi v zvezi s krompirjem. In tako se je najin dan druženja končal. Obljubila mi je, da me bo prišla še obiskat. Skočila je v svoj krompir in se odpeljala v veselje. Vsako noč sem o njej razmišljala.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Kot vsako jutro sem moral mojega kužka Baua peljati na vrt, kjer je opravil svojo potrebo. Bil sem zelo zaspan, Bau pa je skakal levo in desno. Naenkrat se je ustavil in pričel renčati proti grmu. Mislim sem, da je ježek, ki sem ga prejšnji večer videl. Naenkrat pa je iz grma pogledal majhen zelen stvor z razkuštranimi modrimi lasmi.

Najprej sem se zelo prestrašil in si pomencal oči, saj sem mislil, da sanjam. Stvor me je pogledal in se predstavil: »Jaz sem Lojza, prihajam iz vesolja. Dobila sem domačo nalogo, da raziščem planet Zemlja«. Bil sem zelo vesel in ponosen, da je Lojza izbrala prav mene. Takoj sem jo odpeljal na Bonifiko. Bila je presenečena, koliko otrok se je tam igralo, tekalo za žogo in se zabavalo. Nato sem jo peljal do koprške plaže. Začudeno je gledala morje, saj nikoli še ni videla vode. Počasi se je bližala morju in takrat jo je majhen val zmočil. Prestrašeno je odskočila in zavriskala. Nasmejale sem se in ji povedal, da morje ni nevarno, ampak zelo zabavno. Na koncu dneva sem jo povabil še na sladoled. Bil ji je zelo všeč, pa čeprav je rekla, da so ji zmrznili možgani.

Vrnili smo se na moj vrt. Lojza se mi je zahvalila za vse, kar sem ji pokazal in povedala, da se je imela zelo lepo. Obljubila mi je, da me bo še kdaj obiskala. Za spomin sem ji podaril lep bel kamenček, ki sem ga našel na plaži.

Lojza je pristala na našem vrtu in razkazal sem ji ...

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Ko je Lojza pristala na našem dvorišču, sem ji rekla: »Živijo Lojza, si pripravljena na ogled mesta Koper?« Odgovorila mi je: »Seveda, da sem!«

Tisti čas, ko je odgovorila, sva se odpravili po mestu. Razkazala sem ji trgovine, tržnice, plažo, kipe in še najbolj prečudovite lučke. V morju je zagledala ribo. Vprašala je: »Kaj je to?« »To je riba,« sem ji odgovorila.

Odpravili sva se naprej. Pokazala sem ji tudi različne rastline, živali, hrano ... Vse se ji je zdelo čudno, saj tega v njeni deželi tega nimajo. Nato sva se odpravili domov.

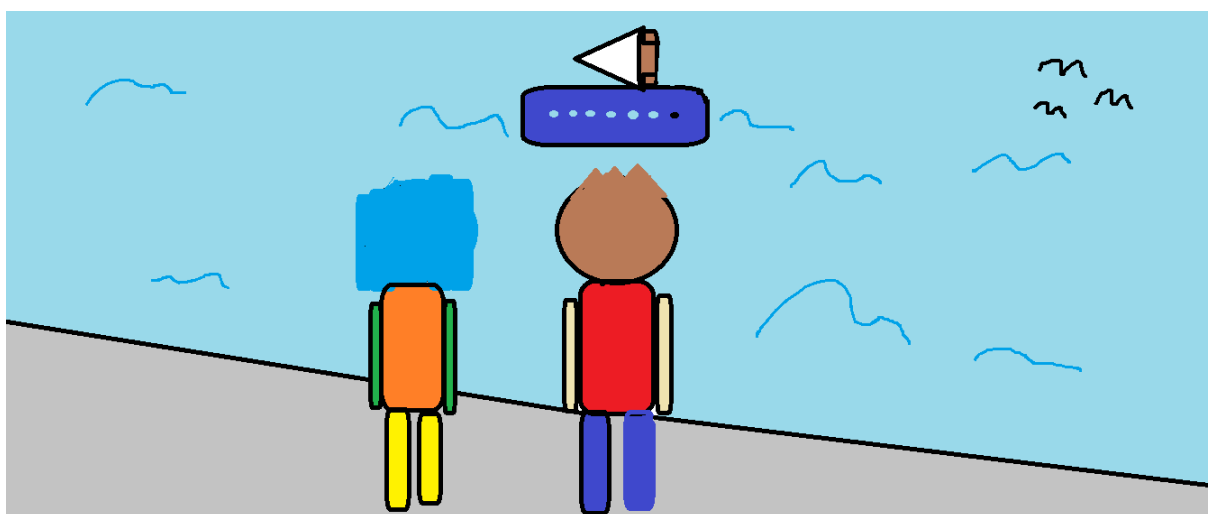
Prišli sva k meni. Mama nama je dala kosilo. Lojza je bila cela začudena, ker smo jedli piščanca. Zelo je strmela v hrano, jo zgrabila in jo takoj pojedla. Mi smo se vsi začeli smejati, saj je zelo hitro pojedla. Po kosilu se je Lojza odpravila nazaj na vesoljsko ladjo in odpotovala v njeno deželo.

Tako je potekal najin dan.

Lojza in vesoljska ladja

Lojza je pristala na našem vrtu in razkazal sem ji ...

6. B

LOJZA IZ VESOLJA

Nekega dne sem se igrala z mačko, ko se je na mojem vrtu prikazal ogromen krompir. Mislila sem, da sanjam, nato me je muca ugriznila in vedela sem, da ne sanjam. Nisem vedla, kaj naj storim. Hotela sem reči staršem, a nisem imela časa, preveč se mi je mudilo iti pogledat, kaj je ta ogromen krompir. Ko sem se iztihotapila iz hiše, sem se previdno približala krompirju in kar naenkrat je ven skočila zelena deklica. Ustrašila sem se in zbežala nazaj v hišo. Skozi okno sem jo opazovala in ni zgledala nevarna, temveč prestrašena. Počasi sem izstopila iz hiše in jo vprašala, kateri jezik govori. Ni mi odgovorila. Nato sem jo vprašala, ali me razume. Rekla je, da me razume in me vprašala, če ji razkažem stvari, ki jih imajo judje na Zemlji in kaj z njimi počnejo. Rekla sem, da ji z veseljem razkažem Zemljo. Nisem je vprašala, od kod prihaja ali kako se kliče, a mi je že ona rekla, da se kliče Lojza. Prva stvar, ki sem ji jo hotela razkazati, je bila moja muca Brita. Povabila sem jo v hišo, tako da je starši niso opazili. Ko smo prišli v mojo sobo, je takoj zagledala hrano za mačke. Kljub temu da ni vedela, da je za živali, jo je poizkusila in bila ji je všeč. Ko pa sem ji rekla, da je hrana za mačke, se je zelo prestrašila. Nisem vedela zakaj se je ustrašila, nato pa je zakričala in rekla: >>Sovražim mačke, te pošasti zlobne!<< Razvezila sem se, saj mačke niso zlobne in niti pošasti niso, zato sem se odločila, da ji razložim to, da mačke niso zlobne. Poklicala sem mojo muco Brito in jo dala Lojzi v naročje. Strah jo je bilo, a je kmalu opazila, da ji muca ne bo storila prav ničesar. Iz žepa je vzela krompir in z njim slikala mačko, ki jo je držala v roki. Razložila mi je, da na njihovem planetu imajo za hišne ljubljence pošče. Hotela mi je razložiti, kaj so to, a je njen majhen krompir začel zvoniti. Vzela ga je iz žepa in se z nekom začela pogovarjati. Zgledalo je, kot da je to njen telefon. Ko je končala govoriti, je rekla, da ji je učitelj po krompirjefonu rekel, da mora takoj nazaj na svoj planet, saj se mačke ne bi smela dotakniti. Nisem bila vesela, saj je zaradi moje muce morala domov. Preden je odšla, sem ji kot spomin dala vrečko mačje hrane, ona pa meni en ogromen krompir. Tako velikega še nisem videla. Vsak večer se sprašujem, ali Lojza zares obstaja ali sem jo samo sanjala.

Lojza iz vesolja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Nekega dolgočasnega dne, ko sem se učil angleščino, je s hruščem in truščem na vrtu pristal ogromen korenček. Pomel sem si oči in se uščipnil v roko. Ne, nisem sanjal, na naš vrt je ravno kar pristal korenček. Nenadoma so se iz korenčka začele valiti stopnice, iz katerih je stopila vesoljka. Imela je rumeno polt, zvite lase in oblečeno zeleno jakno. Na hitro sem prebral še tri stavke, se obul in stekel ven. Prav zares! Iz korenčka je stopila vesoljka. Poskusil bi se sporazumevati, vendar sem še vedno bil osupel nad dogajanjem. Nato me je pozdravila in se predstavila. Ime ji je bilo Lojza. V popolni slovenščini me je vprašala, če bi ji lahko razkazal mesto Koper. Prikimal sem ji in kmalu sva se odpravila. Do Kopa je bila zelo dolga pot, ki bi jo morala prehoditi, zato sva šla kar na avtobusno postajo. Pripeljal je avtobus in nato je Lojza postala radovedna, kaj je ta reč na štirih kolesih in zakaj tako smrdi.

Razložil sem ji, da je to prevozno sredstvo, s katerim se bova peljala. Vožnja je trajala veliko časa in končno sva prispela v Koper. Razkazal sem ji Titov trg, povprašala me je kdo je Tito. Odgovoril sem ji, da je bil predsednik Jugoslavije in da je bila takrat vanjo vključena Slovenija. Na poti do Prešernovega trga je Lojza zagledala sladoled in me prosila, če ga lahko preizkusi. Vzela je sladoled z okusom manga in takoj je ugotovila, da ima takšen okus tekočina na njenem planetu. Do Prešernovega trga je bilo še veliko za prehoditi. Na poti se je Lojza ustrašila mimoidoče mačke, ki je samo tekala od ulice do ulice. Lojza je povedala, da na njenem planetu živijo korenjejede mačke. Tako sem ugotovil, zakaj se tako boji mačk. Ogledala sva si vodnjak in cerkev na trgu. Te ure so bile zabavne, dokler ji žep ni začel vibrirati. Klicali so jo iz šole in ji sporočili, naj se vrne. Ko je pritisnila gumb na vibrirajočem korenčku, je bilo k njej teleportirano prevozno sredstvo. Z vozilom me je odpeljala domov, mi segla v roko in se zahvalila za tako kratek in lep ogled. Kaj kmalu se je korenček zasvetil in izginil na nebu kot zvezdica.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Bil je čisto običajen dan šole na daljavo. Gledala sem čez okno, vsa razočarana, ker se šolamo od doma. Pa kar naenkrat zagledam ogromno jagodo na našem dvorišču in iz nje prihaja bleščičast, rdeč ter dišeč plin. Takoj sem stekla ven, malo prestrašena, ampak tudi navdušena, ko sem zagledala to jagodo, saj jih res obožujem. Nato pa iz nje pride bitje z rdečo kožo in lasmi polnih bleščic.

Vprašala sem jo, kdo in kaj je, saj sem bila čisto prestrašena. Pa mi je hitro odgovorila: „Pozdravljena, jaz sem Lojza, prihajam iz Jupitra. V bistvu iz jagodnega mesta zaradi šolske naloge, učitelj mi je izbral ravno planet Zemljo. „Pravo vprašanje je, kaj si ti za eno jagodno bitje,“ je vprašala. Odgovorila sem ji, da sem živo bitje in da mi ljudje nimamo veze z jagodami, razen da je to eno od sadežev, ki ga nekateri radi jejo. Spoznali sva se in dve uri kasneje postali prijateljici. Razkazala sem ji mesto, ki je sedaj polno lučk in zimskega vzdušja. Med tem ko sem ji razlagala naše običaje, se je ona preveč čudila, a si tudi vse zapisovala v svoj jagodni zvezek. In prišel je čas, da se odpravi domov, ker jo je učitelj poklical, naj pride čim prej.

Rekla mi je, da je spoznala nove stvari, kot so Mcdonalc, ki je pri njih Jagdonac, kjer prodajajo jagodni krompirček in jagodne čiken nagece, kar me je presenetilo. Jedli sva čokoladni sladoled, ki ga pri njih seveda ni. Obstaja le jagodni. Spoznali sva marsikatero nove stvari ena od druge. Res si želim, da me še kdaj obišče, saj sva se res lepo spoprijateljili.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA IZ VESOLJA

V ponedeljek smo pisali test zgodovine. Po enem tednu smo dobili test nazaj, vendar je bila ocena negativna. Bilo me je precej strah povedati staršem, da sem dobila negativno oceno. »Če jim danes ne bom povedala, bom jutri v večjih težavah, ker sem jim lagala, da nismo dobili testa,« sem si mislila.

Danes je klicala moja razredničarka starše, povedala jim je, da sem dobila pri zgodovini 1 in da v petek popravljam. Ko sem se vračala iz šole, sem na vrtu zagledala zeleno punčko, kako mi krade zelenjavo. Vrgla sem ji čarobni krompirček, ampak sem jo zgrešila in zadela v sosedovo okno. Sosed se je razjezil, ker je ravno včeraj zamenjal staro okno za novo. Tako močno se je razjezil, da je razbil vsa okna v hiši. Stekel je dol po stopnicah in naju začel loviti. Tekli sva na vso moč. Zelo sva se utrudili. Predlagala sem, da greva dalje z avtobusom, ampak je avtobusna postaja bila predaleč. Zelena punčka je predlagala, da greva z njenim vozilom v obliki krompirja. Njeno vozilo je bilo premajhno, da bi se vozili obe, zato sva vzeli čarobni krompirček. Zaprli sva oči in si predstavljali limuzino. Ko sva odprli oči, se nama je želja uresničila. Z limuzino sva šli k moji teti in jo prosili, če lahko nekaj časa ostaneva pri njej, dokler se situacija ne pomiri. Ko se je sosed pomiril, je klical moje starše in jim povedal, naj plačata škodo, ki jo je naredil njihov otrok. Starša sta vprašala, kolikšna je odškodnina. Škoda je bila precej velika. Vrnila sem se po enem tednu. Starša sta me dočkala zelo slabe volje. Vprašala sta me, zakaj sem razbila vsa sosedova okna. Rekla sem jima, da sem po nesreči razbila samo eno okno, vsa ostala pa je razbil sosed sam.

Situacija se je pomirila, škoda je bila plačana. Sosed se je opravičil in priznal, da je lagal. Zelena punčka se je vrnila na svoj planet.

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI...

Nekega dne sem ležala v postelji in bilo mi je strašansko dolgčas. Premišljevala sem o čudnih in nemogočih stvareh. O vesoljcih, da bi prišli na Zemljo in hoteli vse uničiti. Kar naenkrat pa sem zunaj zaslišala zelo čuden zvok, ki mi sploh ni bil znan. Slišalo se je kot, da bi pristajalo letalo in brenčalo na stotine čebel. V nekem trenutku me je prevzel čuden občutek, kaj pa, če so res prišli vesoljci, kaj če me bodo hoteli ubiti. „Ne saj to je nemogoče,“ sem si sama pri sebi mislila in prestrašeno odšla pogledat.

Ko sem stopila čez vhodna vrata nisem mogla verjeti svojim očem. Mislila sem, da sanjam. Zgodilo se je prav to, kar sem si pred par minutami mislila. Zadela me je panika in strah me je bilo. Nisem se upala niti ganiti in res nisem vedela kaj naj storim. Na vrtu je stal vesoljec rumene barve z oranžnimi skuštranimi lasmi in me čudno gledal. Nekaj časa sva oba stala v molku potem pa je spregovoril. „Jaz sem Lojza“ je dejal. Mislila sem, da je vesoljec, ampak sem se očitno zmotila, vesoljka je. „Živijo, čakaj malo, me razumeš in kako, da govoriš slovensko?“, sem prestrašeno dejala. „Nič se ne boj, saj te vendar ne bom pojedla, prijazna vesoljka sem in ja razumem te. Imam posebno napravo s katero se v minuti naučim kateregakoli jezika.“ Še vedno me je bilo malo strah, vendar sem čez čas na Lojzo navadila in ugotovila, da mi res ne bo nič hudega storila in se celo spoprijateljila z njo. Povedala mi je vse o njej in iz kje prihaja. Izvedela sem, da je na Zemljo prišla s svojim razredom ampak se je izgubila. Rekla sem ji, da ji bom pomagala poiskati njen razred, saj dobro poznam mesto. Nato sva odšli v njeno čudno vozilo. To ni bilo navadno vozilo, ampak je bilo podobno ogromni pomaranči, ki je znotraj spominjala na avtomobil, s tem, da je lahko še letelo. Bilo je veliko bolje kot avtomobil. Povedala mi je še, da se njihov svet imenuje Pomarančikus. Nič čudnega, saj tam rastejo pomaranče. Prebivalci jedo samo pomaranče, njihove hiše so v obliki pomaranče, nebo je belo, oblaki pa oranžni, dež je oranžen, pijejo pomarančni sok, skratka vse je oranžno ali v zvezi s pomarančami. Aja, pa še to sem izvedela, da imajo za hišne ljubljenske črve. Z Lojzo sva se napotili proti središču mesta in parkirali njeno vozilo. Preiskali sva celo mesto, a nikjer nisva našli njenega razreda. Z obupano Lojzo sva se napotili nazaj proti mojemu domu in obe sva bili potrti.

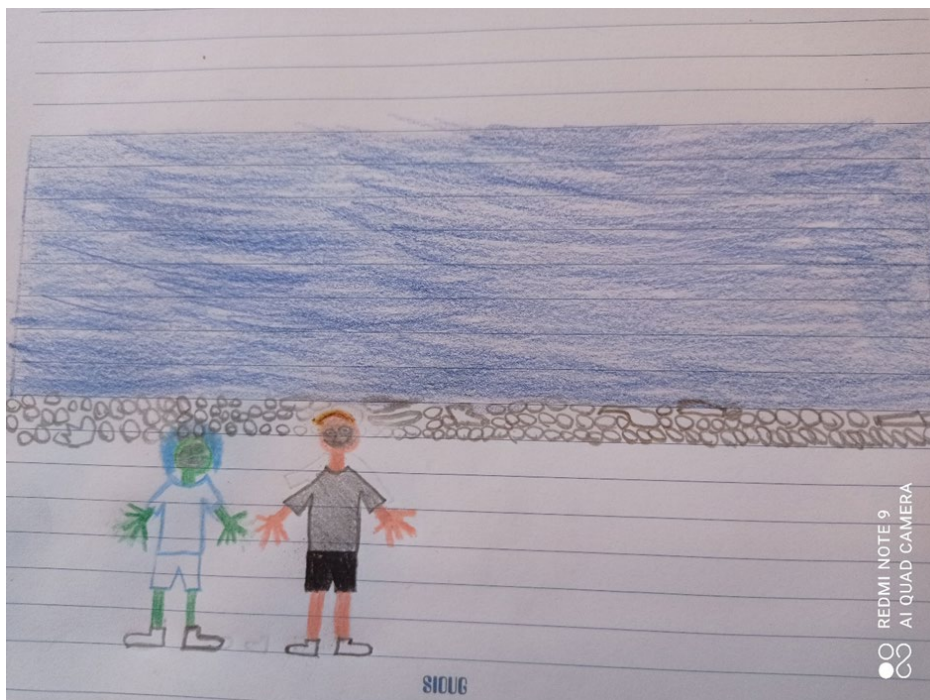
Kar naenkrat pa pride mimo avtobus, v katerem je bil Lojzin učitelj in njeni sošolci vesoljčki. Razveselili sva se in jima glasno potrobili. Izstopili sva iz vozila. Poslovlila sem se od Lojze in vsem zaželela lep dan in srečno pot, nato pa se peš odpravila domov. Po poti sem razmišljala o današnjem dnevu, ki je bil kar čuden, neverjeten, vendar bo za vedno ostal v mojem spominu.

6. C

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Bil je lep dan. Na dvorišču sem risala rože. Kar naenkrat se zraven mene pojavi velik krompir, ki je spuščal čudne zvoke. Prestrašila sem se in se pomaknila nazaj. Nisem vedela, kaj se bo zgodilo. Iz krompirja je izstopila ljubka deklica. »Poslali so me, da raziščem Zemljo,« je rekla deklica. »Aja, moje ime je Lojza. Kako pa se ti kličeš?« Začudeno sem strmela vanjo in se ji predstavila. Vprašala sem jo, ali bi rada, da ji razkažem svoje mesto. Odgovorila mi je: »Ja, z veseljem grem s tabo.« Odpeljala sem jo v mestno jedro, od koder izvira zgodovina mesta. Razkazala sem ji pomembne in značilne stavbe za to mesto, nekaj jih je Lojza slikala, saj so ji bile všeč. Odšli sva do trga, kjer sva si kupili sladoled. Lojza je prvič poskusila sladoled, saj v njenem mestu te sladice nimajo. Odpeljala sem jo na plažo, na igrišča, kjer se dobim s svojimi prijatelji, veliko sem ji pripovedovala o prijateljstvu ... Prišli sva do mojega doma. Lojza me je vprašala: »Kaj pa si delala preden sem prišla?« Odgovorila sem ji: »Risala sem rože, ki jih imamo na vrtu.« Pokazala sem ji svoje risbe in ji dala eno za spomin ... name in moje mesto. Prišel je čas, ko se je Lojza morala vrniti domov. Žalostno sva se poslovili in preden je odšla mi je v roko dala zapestnico, da se je bom spominjala. Obljubila mi je, da se bo vrnila. Tako je vstopila v svoj krompirček in odšla.

Lojza iz vesolja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Ko je Lojza pristala na mojem dvorišču, sem se na začetku zelo prestrašila, a sem jo vseeno prijazno pozdravila. Lojza me je na začetku čudno opazovala. Vprašala me je, kakšno bitje sem. Odgovorila sem ji, da sem človek. Lojza me je na to prosila, ali ji lahko razkažem to čudno mesto. »Velja,« sem ji odgovorila po kratkem razmisleku. Najprej sem jo peljala na sladoled. Lojza je pojedla dvajset kepic sladoleda! Mislila sem, da bom počila od začudenja. Nato sem jo peljala na plažo, kjer me je poškopila z ledeno mrzlo vodo. Tako mrzlo je bilo. Še zdaj me zmrazi, ko pomislim na to. Pokazala sem ji tudi svojo najljubšo restavracijo, kjer si je naročila šest predjedi in sedem glavnih jedi! Zapravila sem ogromno denarja. Še zdaj ne morem verjeti, da je lahko toliko pojedla. Nato sva si šli še po sladkorno peno. Nisem mogla verjeti, da Lojza po vsej tej hrani ni bruhala. Po zelo vznemirljivem dnevu sva se odpravili do njenega prevoznega sredstva. Z Lojzo sva se pozdravili in počasi je odšla domov. Ko je odšla domov, sem domov odšla tudi jaz. Doma sem se poskusila segreti, saj sem bila premražana zaradi ledeno mrzle vode, s katero me je Lojza poškopila.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Ko je pristal nekakšen velik krompir na mojem dvorišču, sem se spraševal, ali naj grem pogledat, kaj je to ali naj ostanem na varnem. Ker sem bil radoveden, sem seveda odšel pogledat, kaj za vruga je ta

velik krompir in kaj dela tukaj. Kar naenkrat je iz njega stopilo majhno modro-zeleno bitje. Šel sem pogledati, kdo je to bitje. In se tudi spoprijateljil z njim. Bitje mi je ovedalo, da ji je ime Lojza. Dogovorila sva se, da ji razkažem svoje mesto. Odpravila sva se na plažo, kjer sem ji pokazal kamne. Odpravila sva se tudi na tržnico in kupil sem ji eno lubenico, ki jo je takoj pojedla (tudi olupke). Potem sva se odpravila še v slaščičarno po en kos torte. Ko je pojedla torto, mi je povedala, da ima sladica enak okus kot njihova zemlja. Nato sva odšla domov. Na žalost sva se morala posloviti, Lojza se je odpravila nazaj na njen planet.

Lojza iz vesolja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

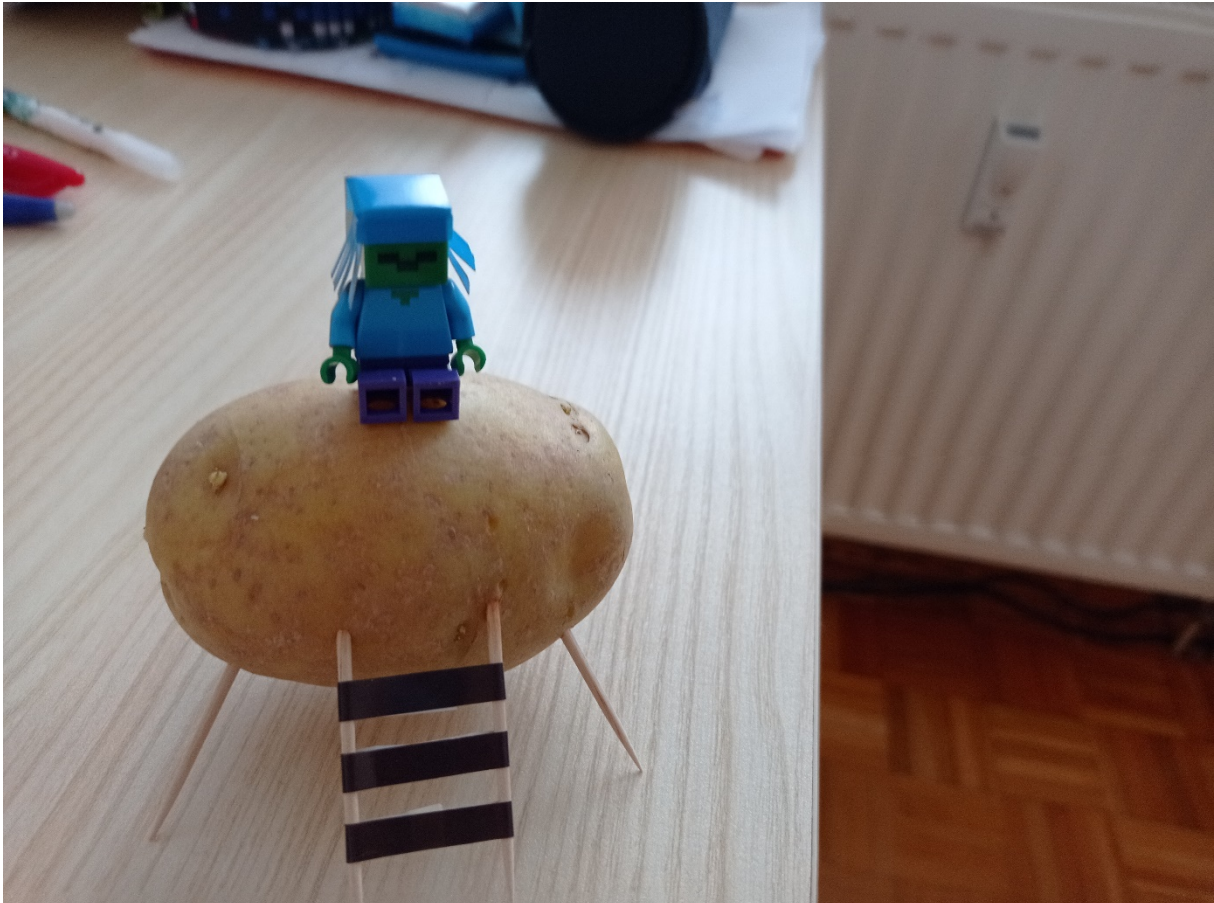
Po dolgem šolskem dnevu sem legel na posteljo in gledal televizijo. Nenadoma sem zaslišal čudne zvoke, ki so prihajali z balkona. Pogledal sem skozi okno in videl, da je nanj pristal velik krompir. Nisem vedel, kaj se dogaja, dokler nisem zagledal nekoga izstopiti iz krompirja. Bila je punca zelene polti in z modrimi lasmi.

Ko sem jo prišel pozdravit me ni nič razumela, zato je pojedla krompirček za slovenščino. Ko sva se končno razumela, se mi je predstavila. Ime ji je bilo Lojza. Najprej sem ji pokazal svoje stanovanje. Peljal sem jo po božično okrašenem Koprju. Ogladala sva si najvišjo umetno jelko, morje in druge znamenitosti

Kopra. Bila je navdušena. Razkazal sem ji tudi mojo šolo. Seveda je vse fotografirala, da bi pokazala svojim prijateljem, kje je preživela dan.

Preden je odšla, se mi je zahvalila za topel sprejem. Usedla se je v svoj krompir in odletela domov.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Nekega dne je neka čudna zelena ženska priletela na moj vrt. Pogledal sem čez okno in videl, da se vozi na krompirju. Hitro sem stekel ven in zavpil, naj se pri priči ustavi. Ustavila se je tik pred mano in vprašal sem jo: »Kdo pa si ti?« Odgovorila mi je, da je znana raziskovalka na planetu Avtus Ranus. Vprašal sem jo: »Kaj pa raziskuješ in zakaj si tukaj?« Rekla mi je, da raziskuje planete in da je tu, ker je hotela raziskati mesto Koper. Meni ni bilo čisto nič jasno. In zopet sem jo vprašal: »Zakaj pa točno Koper, po Sloveniji imaš veliko drugih mest!« Rekla mi je, da ve, ampak da je slišala, da je Koper zelo zelo lepo mesto. Odgovoril sem, da ima prav in da če želi, ji lahko mesto podrobneje razkažem. Takoj je bila, odšla sva hitro, da bi ji lahko čim več znamenitosti tudi razkazal. Pokazal sem ji Prešernov vodnjak, ki stoji na Prešernovem trgu. Povedala mi je, da je že slišala zanj in ga želela tudi videti. Nato sva odšla na Titov trg, ker je glavni trg v mestu in ga mora videti. Pokazal sem ji še kip leva, ki ima v tacah odprto knjigo, razložil sem Lojzi, da odprta knjiga pomeni, da ni vojne. Vprašala me je: »Kako se pa ta ulica imenuje?« Povedal sem ji, da je to Kidričeva ulica. Vzel sem iz žepa žvečilko in jo vprašal, ali želi eno poizkusiti.

Vprašala me je: »Kaj pa je to?« Rekel sem ji, da je to neke vrste hrana, ki jo žvečiš v ustih, ko si živčen, ko rabiš nekaj imeti v ustih ... A razložil sem ji tudi, da je žvečilka pa je po drugi strani tudi nevarna, če jo pogoltniš, se lahko zadušiš. Vzela je eno in mi rekla: »Njami, to je pa zelo dobro.« Zapisala si je v njeno knjižico za raziskave, da je žvečilka neka čudna stvarca, ki jo žvečiš v ustih in je ne smeš pogoltniti. Končno sva se iz izleta vrnila k meni domov. Malo sva se še pogovarjala o naši zemlji, pa tudi o njenem planetu. Kar naenkrat ji je začela utripati ura, nakar sem jo vprašal: »Kaj je to?« Rekla mi je, da se mora vrniti na svoj planet. Zahvalila se mi je in poletela z njenim čudežnim krompirjem. Od takrat je v Kopru nisem več videl.

Lojza in vesoljska ladja

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Na mojem vrtu se je pojavil velik krompir. Mislila sem, da se samo prijatelji malo zafrkavajo z mano, ker je danes moj rojstni dan. Ampak potem je iz njega skočila vesoljka zelene barve z modrimi lasmi. Skočila sem v zrak, se ustrašila in zbežala v hišo. Ko sem bežala v hišo, mi je Lojza rekla: »Počakaj malo, ali mi lahko prosim razkažeš to mesto?« Začudeno sem pogledala in mislila sem si: »V redu, pa bom, zakaj pa ne.« Skupaj sva se sprehajali po Maliji. Razkazala sem ji gozd, po katerem sem se prejšnje poletje sprehajala s sestro. Nato pa sva prišli do potke, ki je vodila na Medljan. Prišli sva do Medljana, kjer so bili konji in psi. Lojza se je ustrašila in stekla stran, jaz pa sem jo vprašala: »Kam pa greš, saj sva komaj prišli?« Lojza je odgovorila: »Kako imate lahko radi take živali, saj so grozne zveri!« Začudila sem se in ji rekla: »Kdo ti je pa povedal, da so živali zlobne? Pridi, ti bom pokazala konje, zabavno bo, lahko jih boš jahala, pridi!« Lojza se je opogumila in prišla, dala sem jo na konja in začela je jahati. Smehljala se je in bila je vesela. Ko sem ji rekla, da morava iti, saj bo kmalu tema, se je malo razžalostila. Hotela sem se posloviti, toda ona me je zaustavila in vprašala: »Mi lahko prosim daš nekaj za spomin?« Jaz pa sem ji odvrnila: »Ja, lahko.« To sem si kar tako izmislila, nisem namreč vedela, kaj je *nekaj*, zato sem šla pograbiti majhen obesek v obliki konja. Lojza se zahvalila in mi v zameno za obesek podarila krompirček, ki je imel v sredini kamero. To je še zdaj spominek na Lojzo. Upam, da se še kdaj srečava.

Lojza

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Zjutraj sem pogledala na dvorišče, ker sem želela videti svojega psa. Zagledala sem nekaj, kar pristaja na vrtu. Med pozornim opazovanjem sem zagledala, kako nekdo prihaja iz prevoznega sredstva, ki je bilo v obliki krompirja. Stopila sem iz hiše, pristopila in vprašala, kdo je. »Lojza mi je ime,« je odvrnila. Povedala mi je, da prihaja s planeta Solanum Tuberosum. Želela je videti okolico mojega doma. Peš sva šli po gozdu na Slavnik. Med potjo sva srečali srno, lisico in zajca. Bila je navdušena nad lepo naravo in živalmi. Ko sva prišli na vrh, jo je očaral pogled na Koper in njegovo okolico. Potem sva se odpravili proti domu. Vrnili sva se na naše dvorišče. Pred odhodom mi je zagotovila, da se bo vrnila s svojimi prijatelji. Lojza bi rada, da tudi oni vidijo lepote Kopra in okolice. Potem sva se poslovili. Lojza je odletela.

Lojza in vesoljska ladja

6. D

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZALA SEM JI KOPER

Nekega večera sem gledala skozi okno. Kar naenkrat se je nekaj zasvetilo in pristalo na našem vrtu. Tiho sem šla po stopnicah, ker so moji starši že spali, in odprla vhodna vrata. Ko sem prišla na vrt, sem zagledala ogromen krompir.

Skrila sem se za drevo in nato so se odprla nekakšna vrata tega krompirja. Zagledala sem čudno deklico. Ta deklica si je ogledovala okolico. Nato me je zagledala. Počasi sem se prikazala. Bilo me je strah, ampak sem bila tudi radovedna. Začeli sva se pogovarjati. Ime ji je bilo Lojza in je prihajala z daljnega planeta. Rekla je, da je prvič na Zemlji in vse jo je zanimalo. Zmenili sva se, da ji razkažem naše mesto. Skupaj sva najprej odšli do morja. Bila je zelo začudena, saj na njenem planetu ga niso imeli. Rekla sem ji, da je morje slano in da v njem živijo različne živali. Poskusila je morje in rekla, da ji je okus všeč. Povedala sem ji, da se morja ne pije in da ni čisto. V daljavi je zagledala nekaj, kar je plavalo na vodi in je bilo zelo veliko. Razložila sem ji, da je to ladja, tovorna ladja, in da vozi stvari v luko. Začudeno me je vprašala, kaj sta luka in ladja. Povedala sem ji, da je ladja prevozno sredstvo, ki prevaža stvari in ljudi po morju ter da poznamo veliko različnih ladij. Luka pa je prostor, kjer so ljudje, ki prekladajo stvari, ki pridejo od zelo daleč. Nato sva odšli do Titovega trga. Tam je opazovala cerkev, Loggio in Pretorsko palačo. Povedala sem ji, da so te stavbe že zelo stare in da predstavljajo zgodovino našega mesta.

Začelo se je daniti in ker sem bila v strahu, da se bodo moji starši prebudili in me ne bodo zagledali doma ter da se bodo prestrašili, sva odšli proti domu. Na vrtu sva se pozdravili in obljubila mi je, da bo čez kakšen mesec spet prišla na obisk. Zelo si je želela videti še marsikaj v našem mestu. Za spomin sem ji dala svojo majico, da ne pozabi name, in ona mi je dala zapestnico iz nekakšnih čudnih barvanih kamnov, ki jo je nosila na roki. Komaj čakam, da se spet vidiva.

LOJZA IZ VESOLJA IN ANDREJ

Nekega dne sem vprašal svojega očeta, ali potrebuje pomoč. Oče mi je odgovoril: »Ja, pojdi pobrat krompir.« Šel sem pobirat krompir in na sredi njive zagledal največji krompir v svojem življenju. Ogledal sem si ga je od bliže.

Nenadoma so se iz krompirja odprla vrata in iz vrat so padle stopnice. Po stopnicah je prišel vesoljec. Prestrašil sem se in začel teči. Vesoljec je šel nazaj v krompir in krompir se je dvignil ter pobral tudi mene. Bil sem zelo prestrašen. V krompirju sem se stisnil v kot. Vprašal sem vesoljca, kdo je in kaj hoče od mene. Povedala je, da ni vesoljec ampak vesoljka Lojza. Ponovno sem jo vprašal: »Še vedno ne vem, kaj hočeš od mene.« Odgovorila mi je: »Hočem, da mi razkažeš svoje mesto.« »Dobro, prav, vendar se bova vozila s tvojim vesoljskim krompirjem in jaz ti bom govoril, kaj je pod tabo,« sem rekel. Rekel sem še: »Če ti bom razkazal mesto, mi boš pomagala pobrati krompir z njive in ga peljati domov.« Vesoljka Lojza mi je odgovorila: »Strinjam se, zmenjeno.« Razkazal sem ji mesto. Vprašala je: »Kaj je tisto tam spodaj?« Povedal sem ji, da je to olimpijski bazen Koper. Vesoljka me je vprašala: »Kaj pa vi jeste na tem planetu?« Odgovoril sem ji: »Vse, največ jemo pašte, krompirja in zelenjave. Kaj pa vi jeste na vašem planetu?« »Jemo krompir in palmine liste,« mi je odgovorila vesoljka. Vprašala me je še, ali ji lahko dam malo krompirja za po poti domov. Odgovoril sem ji: »Seveda, mi ga imamo še preveč.«

Dan se je bližal h koncu in z vesoljko Lojzo sva odšla na njivo pobrat še preostali krompir. Ko sva končala, sva se poslovila. Vesoljka me je vprašala: »Kaj si najbolj želiš?« »Najbolj si želim znati govoriti nemški jezik,« sem ji odgovoril. Vesoljka mi je povedala, da ima za vsak jezik en krompir. Če poješ krompir, boš znal drugi jezik. Vprašal sem jo, ali bom znal drugi jezik za vedno ali bom znal tudi slovenščino. Lojza mi je povedala, da bom znal vse kot do sedaj in še nemški jezik. Vprašal sem jo: »Zakaj si mi sploh dala ta krompir?« Odgovorila mi je: »Ti si tudi meni dal krompir, vendar za pojest, jaz ti dam krompir znanja.«

Lojza se je vrnila na svoj planet, jaz pa v svojo hišo. Pojedel sem krompir in pomislil, kaj bo. Zavedal pa sem se, da mi je dala nekaj, kar lahko dajo samo učitelji, in to je znanje. Upal sem, da Lojze ne bom nikoli pozabil.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM VRTU IN RAZKAZAL SEM JI KOPER

Tistega dne je bil najslabši dan v mojem življenju, saj sem dobil slabo oceno pri geografiji. Bil sem zaprt v sobo, slonel na oknu in gledal naš vrt. Kar naenkrat se je zunaj nekaj zabliskalo. Na vrtu je ležal največji krompir, kar sem jih kdaj videl. Mislil sem si, raje ostanem tukaj, saj je koronavirus že dovolj, ne potrebujemo še enega nezemeljskega. Kar naenkrat so se na krompirju odprla vrata. »Hhhnomm!« je zaropotalo in iz njega je skočilo neko bitje podobno puncu. Nadel sem si masko ter odšel pogledat.

Začel sem se z njo pogovarjati: »Živijo, jaz sem Luka, od kod pa si ti prišla?« Mislil sem si, da me verjetno ne razume, saj je z drugega planeta ali kaj takega. A spregovorila je tekoče slovensko: »Živijo, jaz sem Lojza z planeta Solanum Tuberosum.« Malce sem se začudil in jo vprašal: »Zakaj ne nosiš

maske?« Ona pa odgovori: »Kakšne maske, saj še ni pust?!« »Na Zemlji imamo koronavirus, ki je zelo nevaren, zato moraš nositi masko,« sem ji dejal. »A bi mi lahko ti eno dal, saj jih na našem planetu ne potrebujemo?« odvrne Lojza. Nadel sem ji masko in jo vprašal: »Kaj pa ti delaš na našem planetu?« Lojza odgovori: »Učitelj nam je naročil, naj si gremo ogledat ostale planete in ... ali bi me lahko peljal malo naokoli?« »Seveda, z veseljem,« sem ji odgovoril, »si bom vsaj malo popestril popoldne.« Stopila sva na avtobus in se odpeljali proti Kopru. Lojza me je vprašala: »V čem se zdaj peljeva in kam greva?« Odgovoril sem ji, da je to avtobus in da se peljeva v Koper. »Hahaha, Koper hahaha, kaj pa je to Koper? Mi rečemo kozam koper,« reče Lojza. »To je naše mesto,« sem dodal. Prišla sva v Koper in začel sem ji ga razkazovati. Šla sva v najnovejši park v Kopru in na razgledno točko, tam sem ji pokazal Luko Koper, praktično cel Koper sem ji razkazal. Vse je poslikala s svojim krompirtelefonom. Šla sva tudi v nakupovalni center, ampak je bilo žal veliko trgovin zaprtih. Ko sva se peljala domov, me je vprašala: »Zakaj si prej rekel, da ti bom popestrila popoldne?« Povedal sem ji, da sem dobil slabo oceno pri geografiji. Rekla mi je: »Ko prideva domov, ti bom dala krompirček, ki ti bo dopolnil vse znanje.«

Ko sva prišla domov, je stekla do svojega krompiravtomobila in mi takoj dala krompirček za geografijo. S seboj sem ji dal še enega vrtnega palčka. Poslovala sva se, zaprla je vrata in odletela v zrak. Stekel sem v hišo in si krompirček shranil, saj bi bil za Zemljane lahko usoden in to je bil edini spominek, ki sem ga imel nanjo.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Zjutraj je sonce lepo sijalo. Vstal sem iz postelje in si pripravljaj zajtrk. Kar naenkrat je postalo temno. Pogledal sem skozi okno in pričakoval nevihto. Veter je močno zapihal in iz temnih oblakov so švigale grozovite strele. Zaradi močne svetlobe strel sem zamižal. Ko sem odprl oči, je na dvorišču stal največji krompir, kar sem jih videl v svojem življenju.

Stekel sem na dvorišče in se previdno približal. Iz krompirja je pokukala zeleno-modra glava. Hitro sem se skril za steber in opazoval. Bitje je stopilo na dvorišče in se razgledovalo. Počasi sem stopil izza stebra in pomahal z roko. Zeleno modro-bitje mi je pomahalo nazaj.

Rekel sem: »Živijo! «

Bitje je ponovilo: »Živijo!«

Rekel sem: »Jaz sem Mark.«

»Jaz sem pa Lojza,« je odgovorila.

»Kaj delaš tu?« sem jo vprašal.

»Prišla sem raziskovat, kaj pa ti delaš tu?« je bila radovedna.

»Jaz tu živim. Če želiš, ti razkažem svoj dom,« sem se ponudil.

»Ooooooo, ali bi res ... zelo si prijazen!« je veselo odvrnila.

Povabil sem jo v hišo. Najprej sem ji razkazal vse prostore in bila je navdušena. Ni poznala postelje, blazin, omar, kopalnic z mehкими brisačami, pipami in pisanimi zobnimi ščetkami. Najbolj pa jo je navdušila kuhinja. Ko sem ji pripovedoval o kuhanju, ji je zaropotalo po trebuščku. Potožila je, da je lačna. Z veseljem sem ji ponudil, da ji kaj skuham. Povedala je, da na njenem planetu jedo samo na megli skisane krompirčke, ki so zelo zdravi in imajo sladko, grenek, kisel, slan, pekoč okus. Začudil sem se in ji povedal, da tega pri nas nimamo. Lahko pa ji pripravim krompirček v pečici. Bila je vesela in hitro sem se lotil dela.

Kmalu je bilo vse pripravljeno. Zadišalo je po pečenem krompirčku. Usedla sva se za mizo in začela jesti. Lojza si je zatlačila prvi krompirček v nos. »Mmmmm, kako je dober!« je rekla. Gledal sem jo z odprtimi usti in vprašal, kaj dela. Rekla je, da je. Bil sem začuden: »Ali ne uporabljate ust?« Povedala je, da usta uporabljajo samo za govor. Ko sva pojedla, se je zahvalila in rekla, da bi se morala odpraviti naprej. »S polnim trebuščkom bo to veliko lepše,« je pripomnila. Pospremil sem jo do krompirjaste vesoljske ladje in ko je lezla vanjo, je potožila: »Tako sem vesela, da sva se spoznala in si mi pripravil kosilo, želela bi si spominček.«

»Kaj pa ti je bilo najbolj všeč? « sem jo vprašal. Povedala je, da ne more pozabiti kopalnice s pisanimi zobnimi ščetkami, zato sem ji podaril novo rdečo zobno ščetko. Bila je zelooooo vesela. Še enkrat mi je pomahala in krompir je izginil med oblake.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Nekega popoldneva ko sem se v sobi učil, sem na našem dvorišču zagledal čuden in velik krompir. Zelo sem se prestrašil, ker takega krompirja na naši Zemlji nimamo.

Iz njega je stopilo čudno dekle. Imelo je zeleno bučo, modre lase in modro bundo. Stekel sem na dvorišče in jo vprašal, kdo je. Ona pa mi je odgovorila: »Jaz sem Lojza in prihajam s planeta Solanum Tuberosum. Prišla sem, da bi izvedela, kako tukaj živite.« Z veseljem sem ji najprej razkazal, kje mi živimo in našo okolico. Peljal sem jo do bližnjega slapa in jezera, nato pa še na Pomjan. Hodila sva že več kot eno uro. Lojza je kot dokaz, da je bila na Zemlji, morala fotografirati stvari. Peljal sem jo še do igrišča, nato pa v mesto Koper, da vidi, kako živijo tamkajšnji prebivalci. Pokazal sem ji tudi morje in druge največje koprške zanimivosti. Počasi sva se odpravila domov, da starši ne bi skrbeli. Ko sva prišla domov, sem ji v spomin dal kamenček z našega dvorišča, ona pa meni krompirček.

Nato sva se poslovila. Lojza je odšla v svoj krompir in vzletela v zrak nazaj proti svojemu planetu.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Sedela sem v sobi in pisala domačo nalogo, ko se je naenkrat zaslišal čuden zvok. Zunaj je sosedov pes začel lajati. Pogledala sem skozi okno in zagledala deklico. Da me starši ne bi videli, sem na dvorišče odšla tako, da sem splezala skozi okno.

Na dvorišču se je prižgala luč. Deklica je bila nenavadna. Njeni lasje so bili skuštrani in modre barve, koža pa zelena. Ko me je zagledala, se je skrila za drevo. Približala sem se in jo pozdravila. Pogledala me je in rekla: »Zdravo, jaz sem Lojza, kdo si pa ti?« Začudeno sem jo pogledala, ker je z menoj govorila slovensko. »Jaz sem Sajra. Zakaj pa si tu na mojem dvorišču, ali si se izgubila?« sem jo vprašala. Nasmehnila se je in rekla: »Ne, ne, nisem se izgubila, le zanimalo me je, kako vi Zemljani živite, vaše navade, hiše, kako izgledate, kako govorite in podobno.« Zmedeno sem jo pogledala: »Kako misliš, mi Zemljani?« »Ali si me sploh pogledala? Jaz nisem z Zemlje, prihajam z drugega planeta. Tu pa sem zaradi šole. Učitelj nas je poslal na različne predele vesolja, da vidimo, kako tam živijo,« se je zasmejala. Nisem ji verjela, zato mi je pokazala napravo, s katero komunicirajo s svojim učiteljem. Bila je podobna telefonu iz krompirja. Bila sem navdušena: »Wow, carsko. No, če moraš izvedeti kaj o Zemlji, te lahko popeljem malo po Kopru.« Pokimala je in odpravili sva se na pot. Peš sva šli do centra mesta. Pokazala sem ji trgovine. Rekla je: »Vaše trgovine so zelo velike, mi imamo veliko manjše.« Nato sem ji pokazala Titov trg in peljala sem jo triglavske kavarne, da bi lahko spili vročo čokolado. Ko jo je poskusila, je rekla: »Njam, to je pa okusno.« Odločila sem se, da ji pokažem še šolo. »Kakšen čuden kraj, izgleda grozljivo,« je izjavila, ko sva se približali. Povedala sem ji, da je to šola in da vanjo prihajam vsak dan razen sobote in nedelje, ter da se tu učimo. Presenečeno me je pogledala in rekla: »Ta kraj je grozen.« Nasmejala sem se in dodala: »Vem, tudi meni ni preveč všeč.«

Čas je hitro minil in Lojza je rekla, da bo morala oditi. V spomin mi je dala krompirček. Zahvalila sem se ji. Nato jo je njen telefon zvelkel vase in je izginila.

6. E

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Stopil sem do velikega krompirja in vprašal čudno bitje, kaj počne na dvorišču mojih staršev. Čudno bitje mi je povedalo, da je prihaja iz oddaljenega planeta, na katerem je vse iz krompirja. Še vedno nisem dobil odgovora, ki sem ga hotel, zato sem ponovno vprašal: »Kaj počneš tu?« Odgovorila mi je, da ima raziskovalno delo o našem planetu za domačo nalogo. Z nasmejanim obrazom se mi je predstavila: »Imenujem se Lojza ali bi mi lahko pomagal izvedeti kaj o tem planetu?« »Z veseljem,« sem ji odgovoril, saj sem se tako in tako dolgočasil.

Šla sva do pomola, kjer ima moj oče barko. »Kaj je to?« je vprašala. Odgovoril sem ji, da je to barka in da s tem potujemo po morju. Potem sva pot nadaljevala v bližnjo kavarno. Lojza je gledala, kot da kaj takega še ni nikoli videla in počasi je srkala za njo čudno rjavo gosto sladko pijačo – vročo čokolado. Kar tri skodelice je popila. Ustaviti sem jo moral, ker sem se spomnil, kaj se mi je zgodilo, ko sem popil toliko vroče čokolade. Odšla sva proti Titovemu trgu. Lojza se je zagledala v zvonik in v sekundi mi je zastavila najmanj deset vprašanj. Umiriti sem jo moral in ji počasi povedal vse, kar sem vedel o zvoniku. »Ti je všeč?« Prikimala je in se mi nasmehnila. Pogledal sem na zvonik in videl, da imam samo še tri minute časa, da pridem domov, saj se mami obljubil, da bom doma za tretjo in pol. Z Lojzko sva tekla, kar so naju noge nesle. Na srečo sva prišla domov pravočasno.

Lojzki sem podaril kamen za srečo, ona pa meni njen krompir za srečo. Ko je krompirjeva ladja odletela, sem se razžalostil. V mislih sem upal, da me bo Lojza še kdaj obiskala in me mogoče odpeljala na krompirjev planet.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ... MOJ SVET

Končno je napolnil dolgo pričakovani konec tedna, tistega lepega pomladnega popoldneva. Resnično sem se veselil premora, ker je bil za menoj zelo naporen teden številnih šolskih obveznosti.

Odpravil sem se na dvorišče in nato proti garaži, kjer je moj oče pospravljaj svojo opremo, ko sem kar iznenada zaslišal močan udarec ob tla. Sprva sem mislil, da mi je moj psiček spet kakšno ušpičil, a ko sem se obrnil, kar nisem mogel verjeti svojim očem. Pred menoj je v veliki slamnati košari stalo bitje. Bilo je podobno deklici. Bila je manjše rasti, modrih kodrastih las in začuda zelene barve kože. Na prvi pogled me je zgrabila groza, v naslednjem trenutku se me je polastil strah in ko sem že nameraval steči v garažo k očetu, mi je z milim glaskom v moji smeri rekla: »Ne boj se, moj dragi morski prijatelj. Nisem pošast, sem zgolj navadna deklica, s planeta Solanum Tuberosum doma. Ker sem v šoli prejela odličje, so me nagradili in mi plačali teden dni počitnic na Zemlji, na vašem planetu. Pravkar sem bila z dečkom Juretom na potepu v Ljubljani, vendar sem si zaželela videti še vaše morje in pristala na tvojem dvorišču, ker ti, Kevin, resnično živiš ob morju.« Kmalu sem spoznal, da je dobrega srca, prisrčna, hecna in duhovita. Ker na razpolago ni imela veliko časa, sem ji posodil bratovo kolo in skupaj sva oddrvela do starega mestnega jedra v Kopru. Spustila sva se po našem strmem klancu do Žusterne in pot nadaljevala po Semedelski promenadi, da je Lojza, to je bilo njeno ime, lahko občudovala morje in vsa otroška igrala ob njem. Nato sem ji pokazal Taverno, nekdanje beneško skladišče soli iz 17. stoletja. Pot sva nadaljevala po Kidričevi proti Pokrajinskemu muzeju Koper, kjer sva na dvorišču pojedla sladoled. Nato sva se ustavila na Titovem trgu, da si je lahko s supersoničnim fotoaparatom poslikala cerkev s stolpom, Pretorsko palačo, Foresterio in Armerio, Galerijo Ložo in nato sva se spustila po Čevljarski ulici, da si je lahko ogledala unikatne trgovinice in galerije. Najina naslednja postaja je bil Prešernov trg, kjer se nahaja vodnjak Da Ponte in znana vrata Muda. Nato

sem jo peljal do srednjeveške Casa Veneziana, kjer so nama postregli odlične specialitete. Preden sva se vrnila nazaj, k meni domov, sva se ustavila še na koprski plaži, da se je Lojza lahko potopila v Jadransko morje, da je tako ugotovila, kakšno je pravo morje. Nato sem ji ob hišicah, kjer umetniki prodajajo različne izdelke, kupil uro, v katero umetnica položi prave morske školjke in druge morske lepote. Da najinega potepanja po Kopru ne bi pozabila! Uro pa zato, da bo vedela, kako čas na našem planetu poteka, če se bo kdaj želela vrniti.

Vedel sem, da je napočil čas njene vrnitve. Pripravila je svojo letečo košaro, jaz sam pa sem vanjo spravil veliko spominkov, da si bo našo deželo in naš planet zapomnila in ga nikoli ne pozabila. Lojza je bila nad najinim potepom navdušena. Morda me v kratkem povabi na njen planet, kjer bova lahko odkrivala lepote njene dežele. Nikoli se ne ve, bi jo pa prav gotovo bilo lepo spet videti.

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA IZ VESOLJA

Lojza je pristala na našem vrtu in razkazala sem ji, kakšne igre se igramo na Zemlji.

Povedala sem ji, da imamo več različnih iger. Nato sva šli do igrišča. Tam sem ji povedala, katere tri so moje najljubše igre. To so skrivalnice, en dva tri zvezda in med dvema ognjema.

Lojzi sem povedala, da se na Zemlji igramo med dvema ognjema z žogo.

Vprašala me je, kaj je žoga.

Rekla sem ji, da je žoga lahko različnih barv. Je okrogla in v njej je zrak.

Nato sva odšli v mesto, kjer sva šli v trgovino s športnimi izdelki. Tam je videla žoge. Kupila sem eno žogo in sem ji jo podarila.

Nato sva šli domov do hiše in ona se je odpravila domov.

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZALA SEM JI ...

Nekega spomladanskega dne je na mojem dvorišču pristala vesoljska ladja čudne oblike.

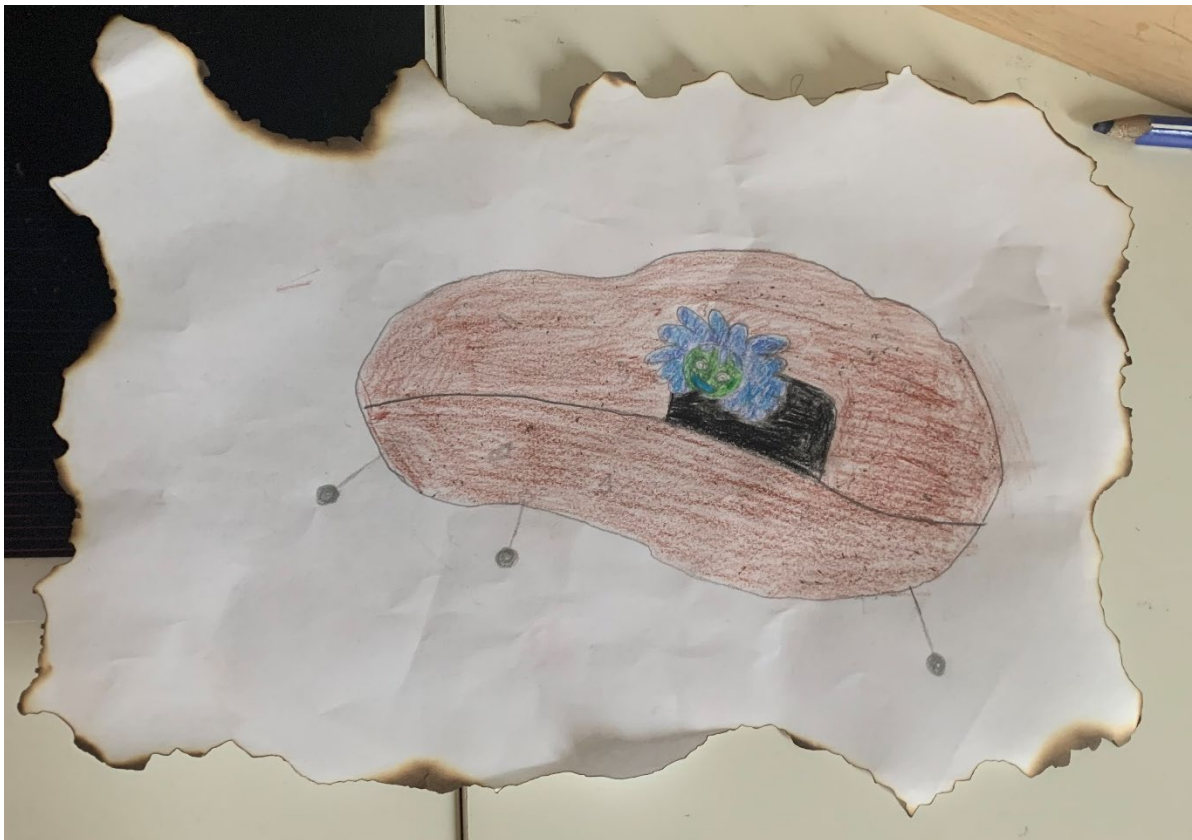
Videla sem vesoljko po imenu Lojza. Razkazala sem ji najprej mojo hišo in nato še mesto. Hodili sva od trgovine do trgovine, zato da bi ji lahko vse razkazala. V eni trgovini je videla krompirje in me je vprašala, če jih lahko kupim. Jaz nisem vedela, zakaj jih potrebuje in sem jo vprašala. Rekla mi je, da mi bo po poti povedala. Po poti mi je razložila, zakaj jih potrebuje. Rabila jih je zato, da jih lahko da v njeno vesoljsko ladjo iz krompirja. Zato je tudi pristala pred mojo hišo. Ko je v vesoljsko ladjo položila krompir, se je ladja prižgala. Lojza se je morala nato odpeljati naprej. Zato sva se poslovili. Jaz sem odšla domov.

Zanimivo mi je bilo spoznati nekoga, ki je odvisen od preživetja od krompirja. Jaz ga sploh ne maram.

Lojza in vesoljska ladja

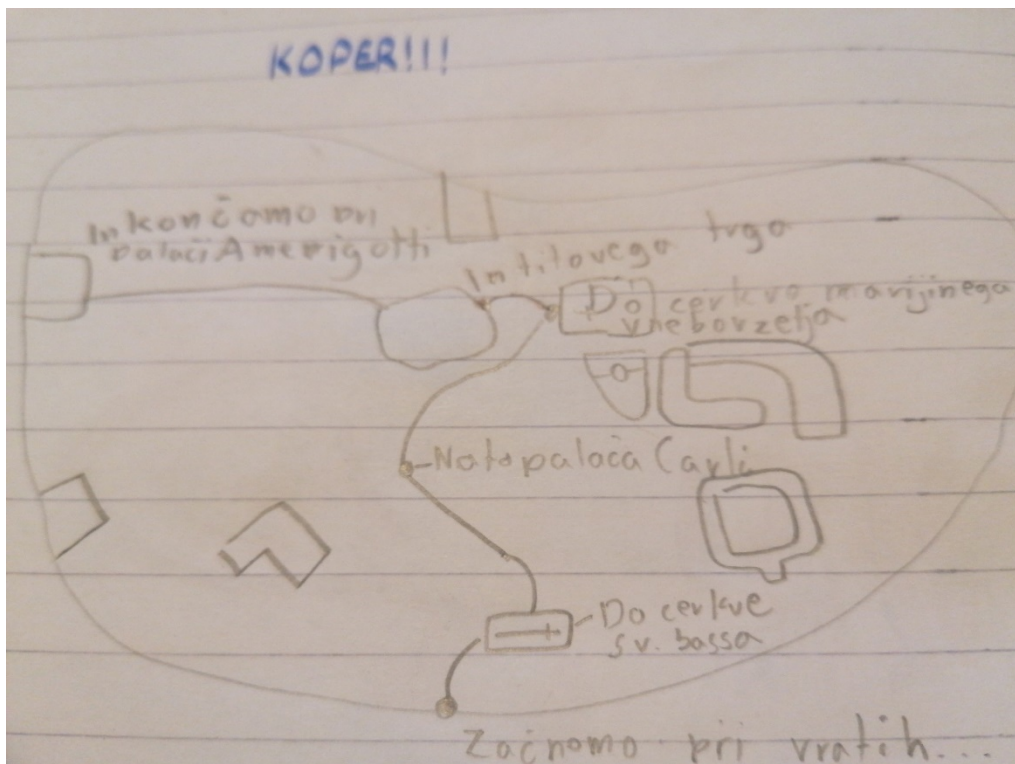

Lojza in vesoljska ladja

LOJZA JE PRISTALA NA NAŠEM DVORIŠČU IN RAZKAZAL SEM JI ...

Zemljevid mesta Koper in pot ogleda:

Lojza in vesoljska ladja

